

πραγμαμάτων, ἐν ἀπερίττῳ ἀλλὰ καὶ σοφῷ λόγῳ, ἄνευ διανοητικοῦ ἐκβιασμοῦ, ὡς πρόσωπον ὅπερ ἐπὶ πολὺ ἐμελέτησε καὶ πλήρεις ἔχει πρακτικὰς γνώσεις. Ἦτο πασιδὴλον ὅτι ἀπὸ ἐτῶν ἕξ ἐν τῷ μέσῳ τῶν βιβλίων καὶ τῶν διανοητικῶν ἐνασχολήσεων. Μετά τινα λεπτὰ ἢ συνδιάλεξις ἤλλαξεν ἀντικειμένον. Ὁ Γεράρδος ὠμίλει περὶ Ἀγγλίας καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, ἀλλ' εἶχε φέρει τὸ ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς πολιτικῆς. Κατέκρινε τὰ τελευταῖα περὶ Ἰρλανδίας ληφθέντα μέτρα καὶ ἐποίητο ἀντιπαρβολὴν τῶν ἀγγλικῶν πρὸς τὰς γαλλικὰς ἀποικίας. Ἡ Κλάρα εἰσιγεῖ, ἡ δὲ γυμνὴ δακτυλίων χεὶρ αὐτῆς ἐτακτοποιεῖ τὴν κόμην διὰ χειρονομίας ἢ ὅποια ἔφερε τὸν Ἥλιον κατὰ πολλὰ ἔτι ὀπίσω. Ἐν τούτοις ἤκουε τὸν Γεράρδον καὶ ἐθαύμαζε τὴν καταλληλότητα τῶν φράσεων αὐτοῦ, εἴτα δὲ ἐξῆγε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ φίλος αὐτοῦ καὶ ἡ ἐρωμένη του ἦσαν κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων ὡς ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδιωμάτων αὐτῶν. Δὲν ἐφαίνετο ἐκείνη ἐκτιμῶσα τὴν ἀξίαν τῶν λεγομένων αὐτοῦ, ὅπως ἐκείνος πρὸ ὀλίγου δὲν εἶχε φανῆ ἀρεσκοῦμενος ἐκ τοῦ θελγῆτρου τῶν λόγων αὐτῆς. Μελαγχολία κατέκλυζεν αὐτόν, αὐτὴ δὲ ἐδιπλασιάσθη ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν διὰ νὰ πῖωσι τὸν καφὲν καὶ παρετήρησε τὸν Γεράρδον, ἀσπαζόμενον τὴν χεῖρα τῆς Κλάρας εἰς ἀπάντησιν ἐπιχαρίτου χειρονομίας αὐτῆς. Ὁ χειμερινὸς ἥλιος εἰσέδουε διὰ τοῦ καταβιθασμένου παραπετάσματος, ὅπερ ἦτο κυανόχρουν ἐπίσης, ἀλλὰ ὠχρότερον τοῦ χρώματος τῶν τοίχων. Διὰ ξένον βλέποντα τὴν νεαρὰν ἐκείνην γυναῖκα παρὰ τὸν νεαρὸν ἄνδρα, ἐμφοτέρους ἐλευθέρους ἢ ἀνταγαπῶνται, ἀμφοτέρους συνδεδεμένους στενωτάτα συνεπιεῖα τῆς τολμηρᾶς θυσίας τοῦ μέλλοντος αὐτῶν, ἀμφοτέρους πλουσίους καὶ οἰκοῦντας τὸ διὰ τρυφερᾶς κομψότητος διακεκοσμημένον ἐκείνο ἄντρον — ἦτο, βεβαίως τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς εὐτυχίας· ἀλλὰ διατὶ ἀτμὸς στενοχωρίας εἶχε καλύψει τὴν συνδιάλεξιν κατὰ τὸ πρόγευμα, ἐξ ἧς ἐν τούτοις ἐπιμεμηλημένως εἶχεν ἐξοβελισθῆ πᾶν δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ ἀναμνήσεις τοῦ πυρετώδους βίου τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας; Διατὶ, καὶ κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν στιγμὴν τοῦ ἀσπασμοῦ, πικράδοξον ὕφος στενοχωρίας καὶ καταναγκασμοῦ ἐπεφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐραστοῦ, ἐν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς ἐρωμένης ἀνεγινώσκετο πλήρης πρὸς τὸν βίον περιφρόνησις ἄνευ ἐλπίδος; Ἡ μὴπως ὁ Ἥλιος ἠπατάτο καὶ πάντα ταῦτα τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα μυστηριώδους καὶ ἀνεξηγήτου χωρισμοῦ μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ὄντων δὲν ὑφίστατο, ἀλλ' ἡ μόνον ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ καὶ τῷ ὀπισθολογισμῷ ἴσως; Διότι, ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ αἰφνιδικὰ αὐξήσις τῆς θλίψεως αὐτοῦ δὲν ἐπήγαγον ἐξ αἰφνιδικῆς καὶ μὴ δικρινομένης ἔτι ζηλοτυπίας;

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΑΝΘΗ*.

Ἐν τῇ ἡλικίᾳ μου νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι ἐν τῇ ζωῇ καθὼς ἐν οἰκίᾳ, ἐν ἡ κατοικῶ μὲν, ἀλλ' ἢς ἔληξεν ἡ προθεσμία ἢ ὁμοιῶζω πρὸς ἐκείνον, ὅστις ἀναμένει ἐπίσκεψίν τινα καὶ ὅστις εἰς πᾶσαν τῆς θύρας κρούσιν λέγει καθ' ἑαυτόν. «Ἴδου αὐτός!» Οὕτως ἐν πάσῃ ἀδιαθεσίᾳ ὀλίγον σοβαρᾶ λέγουσι καθ' ἑαυτοῦς. «Ἴσως εἶναι ἐκεῖνος!» Ἐκεῖνος; Μαντεύετε βεβαίως περὶ τίνος πρόκειται; Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν εἶναι τόσῳ ἀπαίσιος ὅσον φρονεῖτε. Ἐνίοτε εἶναι λίαν καθησυχαστικὴ. Πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ ζωῇ ὑπάρχει ποταπὸν, ἐπίπλαστον, ἄθλιον, ἐκλείπει πρὸ τῆς ἀπαίσιου ταύτης ἰδέας, μόνον δὲ ἡ πραγματικότης, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ σταθερότητι μένει ἀπέναντι ἡμῶν. Καλὸν εἶναι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἰδέα προσεχοῦς κινδύνου.

Ἐπιστρέφων ἡμέραν τινὰ ἐκ περιπάτου ἀνά τὰ δάση, εἶδον καθήμενον πρὸ τῆς θύρας οἰκίσκου λίαν ἀπομεμακρυσμένου τοῦ χωρίου καὶ οὐτινος ὁ ἰδιοκτήτης σχεδὸν πάντοτε ἀπουσιάζει, ἀγαθὸν τινα ἄνδρα ὃν ἐγνώρισα ὡς κηπουρὸν παρὰ τινι φίλῳ μου.

— Αἱ! γέρω· Ἀντώνιε, τῷ εἶπον, εἰσθε λοιπὸν φύλαξ τῆς οἰκίας ταύτης;

— Ναί, κύριε, ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου ἤδη.

— Δὲν θὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστον ἐδῶ; Ἄνευ γειτόνων, ἄνευ κυρίων!

— ὦ! ἔχω τὰς ἀσχολίας μου ἐν τῷ κήπῳ.

— Ναί, ἐννοῶ, κατὰ τὸ θέρος. Ἄλλὰ κατὰ τὸν χειμῶνα, κατὰ τὰς μακρὰς ἐσπέρας, τί κάμνετε; Ἡ Με ἠτένισε καὶ μοι εἶπε φαιδρῶς: «Στενοχωροῦμαι». Ἡ φυσιογνωμία του καὶ ὁ τόνος του με ἐξέπληξαν. Εἰς τὸ στόμα τῶν πλουσίων ἡ λέξις «Στενοχωροῦμαι» ἔχει τόνον ἀπελπιστικὸν ὅστις θλίβει τὴν καρδίαν. Ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος προσέφερον αὐτὴν μειδιῶν. Τὴν στενοχωρίαν ἀποδέχεται ὡς ἀποδέχεται τις τὴν βροχὴν, τὸ ψῦχος, τὴν στέρησιν, τὸν μόχθον, τὸν θάνατον. Ἀνήκει εἰς τὴν ἀγροτικὴν ταύτην γενεάν, ἢς ἡ ὑπαρξὶς περιλαμβάνεται ἐν δυσὶ λέξεσι: Πάσχειν καὶ ὑπομένειν. Διὰ τοῦτο καλὸν εἶναι νὰ ἀποστελλωνται οἱ χωρικοὶ εἰς τὰ σχολεῖα, ἀλλ' ἐπίσης καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἀποστελλῶσι καὶ ἡμᾶς εἰς τὸ σχολεῖον τῶν χωρικῶν.

Ἡμέραν τινὰ πρὸ τίνος καιροῦ ἐκ τοῦ στόματος ἀμπελοουργοῦ τίνος ἤκουσα λέξιν τινὰ, ἣτις μεγαλειτέραν ἔτι μοι προῤῥήνησεν ἐντύπωσιν.

Ἦτο ἡμέρα ἐκλογῶν. Ἐν τινι τῶν διαμερισμάτων δύο ὑποψήφιοι ὑπῆρχον ἀντίπαλοι. Ὁ εἰς ἦτο τῶς

(*) Ὅπως κάλλιον νοηθῆ ἢ τε ἐπιγραφή καὶ τὸ σύνολον τῆς διατριβῆς ταύτης, σημειοῦμεθα ὅτι ὁ γράψας αὐτὴν δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Ἐρνέστος Λεγουνὲ ἀγεῖ νῦν τὸ ὀδοηχοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις τῇ 2/14 φεβρουαρίου τοῦ 1807.

βουλευτής, ἀνῆκεν δὲ εἰς τὸ κόμμα τῶν ριζοσπαστικῶν δημοκρατῶν. Ὁ ἕτερος διὰ πρώτην φοράν ἐξετίθετο ὡς ὑποψήφιος, ἄχρους δὲ ὑπὸ κομματικὴν ἔποψιν. Ἀμφότεροι ἦσαν ἐξ ἴσου πλοῦσοι. Τῇ πρώτῃ εἶχον μεταβῆ εἰς συνάντησιν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ τοῦ φίλου μου X. ., τὸν ὁποῖον φθονῶ διὰ πολλὰ μὲν πράγματα, ἰδίᾳ ὅμως διὰ τὴν πρὸς τὴν ἀλείαν κλίσιν του. Τέλος τὸν φθονῶ διὰ τὰς κλίσεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ὁποίας ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι. Παρ' αὐτὸν ἤλθου καὶ ὁ ἡμέτερος ἀμπελοργός. Ὅτε τὸ ὥρολόγιον ἔκρουσε τὴν δεκάτην, ὁ ἀμπελοργός ἠγέρθη καὶ εἶπεν ἡμῖν :

- Ὑπάρχω νὰ ψηφοφορήσω.
- Διὰ ποῖον θὰ ψηφοφορήσῃτε;
- Ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ νέου ὑποψηφίου.
- Διατί προτιμᾶτε τοῦτον;
- Διότι δὲν τὸν γνωρίζω.

Μόλις ἀπεμακρύνθημεν ὁ τε φίλος μου X. . καὶ ἐγὼ ἤρχισαμεν καγχάζοντες. Ἐγὼ μετ' ὀλίγον προσέθηκα :

— Ἴδου λοιπὸν οἱ χωρικοὶ ! Δὲν εἶναι ἀρκετὰ παράλογος ; Καὶ ὅμως παράλογος ἤμην ἐγὼ, διότι ἐκεῖνος θαυμασίως προσδιώρισε τὴν ἀνωτέραν καὶ σωτήριον ἀνάγκην τοῦ ἀγνώστου, τὴν ἀρχὴν ταύτην ἣτις ἐπεκράτει κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας.

Ἐκεῖθεν προῆλθεν ἡ ἡμετέρα σωτηρία. Ὁ λαὸς ψηλαφητεὶ ἠρεύνησε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀνεῦρεν αὐτήν. Ἐν μέσῳ τοῦ κατακλυσμοῦ τούτου τῶν συκοφαντιῶν, τῶν ὀπαιτήσεων, τῶν διαφθορῶν, κατῴρωσε νὰ διακρίνη καὶ νὰ ἐκφράσῃ πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν ἐπεθύμει. Δυστυχῆς καὶ προσφιλές ἔθνος ! Ἀξίζει τῷ ὄντι περισσότερον ἐκείνων, οἵτινες κυβερνῶσι καὶ διευθύνουσιν αὐτό.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου μετέβην νὰ ἐπισκεφθῶ ἓνα τῶν συνηλικιωτῶν μου, Ἰάκωβον τὸν τυφλόν, ὅστις μοὶ προὔξενεσε λυπηρὰν ἐντύπωσιν. Οἱ τέσσαρες χειμερινοὶ μῆνες ἐγήρασαν αὐτὸν κατὰ δέκα ὅλα ἔτη. Δὲν περιπατεῖ πλέον, σύρεται. Τῇ τυφλότητι ἤρξατο νὰ προστίθεται καὶ ἡ κωφότης. Ἡ μνήμη του πάσχει ἐκλείψει. Ἀντελήφθη καὶ αὐτὸς τούτου καὶ ὑποφέρει πολὺ. Ἡ θέα τοῦ δυστυχοῦς τούτου πλάσματος τοσαύτην προὔξενεσε μοὶ ἐντύπωσιν, ὥστε δὲν εὔρον παρηγορητικὴν τινὰ λέξιν νὰ τῷ ἀπευθύνω. Ἀπερχόμενος ἐπανελάθον τὴν ὁδόν μου, τῶν ἰδεῶν μου ἀκολουθουσῶν ὁδὸν οἰκείαν αὐταῖς, ἐταξίθετήθησαν δὲ αὐταὶ ἐν τῷ νῷ μου ὑπὸ τὴν μορφήν στίχων. Εἶναι τὸ σύστημα τοῦ Γκαίτε, ὅστις ὅταν κατελαμβάνετο ὑπὸ θλίψεως, ἐποίει καὶ μίαν σονάταν.

Ah ! Ce n'est pas la mort que je crains, c'est la vie !
A voir de quels tourments la vieillesse est suivie,
Je tremble, mes amis, de descendre au tombeau
Lentement, membre à membre et lambeau par lambeau,
[beau,

Ne vous laissant de moi, comme image suprême,
Qu'une caricature affreuse de moi-même.

Τὴν μεθεπομένην ἡμέραν κατσηχυμένος ἐκ τῆς ἀδυναμίας μου, ἐπανεκάμψα παρὰ τῷ Ἰακώβῳ, λαβὼν ἀπόφασιν νὰ ἐμπνεύσω αὐτῷ θάρρος. Θίγω μετὰ τόλμης τὰς χειμερινὰς αὐτοῦ σκληρὰς δοκιμασίας. — Ἄ ! ναι, κύριε, ὑπέφερα πολλὰ ! Καὶ ὅμως καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀπεριγράπτου φόβου ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τοῦ θανάτου.

— Φόβου ! ἀνέκραξα μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀναμφιβόλως, διότι διότι ἐὰν ἀποθάνω, κύριε, θὰ ἀποθάνῃ μετ' ἐμοῦ καὶ ἡ σύνταξις τὴν ὁποίαν λαμβάνω καὶ τὰ τέκνα μου θὰ ἐστεροῦντο αὐτῆς.

Τὸ μᾶθημα τοῦτο μὲ ἐλύπησε σφόδρα. Ναι, ἔχει δίκαιον, ὁ δυστυχῆς μάρτυς. Ὅσον σκληρὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ ζωὴ, ἐνὸς θάνατος ἔστι νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τι ἢ ὠφέλιμος εἰς πρόσωπά τινα, δέον νὰ ἀποδέχηται αὐτὴν καὶ νὰ τὴν εὐλογῇ.

Ἐρνέστος ΛΕΓΟΥΝΕ,
ἀκαδημαϊκός.

(Μετᾶφρασις Ν. Γ. Μ.)

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπιδημιολογικὴ εἰσαγγελία.

Ἐν τῇ ἑναγχοῦς γενομένη συνεδρίᾳ τῆς ἐταιρείας πρῶτον μὲν ἐγένετο λόγος ἐπαινετικὸς περὶ τοῦ ἀοιδίμου August Nauck, ὅστις ἐτύγγανεν ἐπίτιμος τῆς ἐταιρείας ἐταῖρος. Ἀνέγνω δὲ ὁ γραμματεὺς κ. Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης ἐπιμνημόσυτον λόγον τοῦ μεγάλου φιλολόγου, πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ ἐταίρου κ. Π. Παπαγεωργίου, πρῶην γυμνασιάρχου Σερρών καὶ διὰ φιλίας συνδεομένου μετὰ τοῦ ἀοιδίμου Nauck. Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἐξετίθεντο λαμπρῶς τὰ ἐν τῇ κριτικῇ καὶ διορθωτικῇ τῶν ἐλληνικῶν κειμένων διορθώματα καὶ ἡ ἄλλη σοφία καὶ ἡ σπανία ἀρετὴ τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρός.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Ἡλίας Λιακόπουλος ἐπραγματεύθη περὶ τῆς ἐλληνικῆς δημοτικῆς νομοθεσίας, ἣτις εἶνε μετὰφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ. Ἐξέθηκε δὲ τὴν μεγάλην πρόνοιαν, ἣτις ἐλήφθη, ὅπως ὁ νόμος συνταχθῇ καὶ μεταφρασθῇ ὅσον οἶόν τε ἀναμαρτήτως, ἀλλὰ παρὰ πάντα τὰ λεφθέντα μέτρα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ἐλληνικῇ μεταφράσει τοῦ νόμου πολλὰ ἐσφαλμένως ἀποδοθέντα. Κατέδειξε δὲ ὁ κ. Η. Λιακόπουλος πολλὰς δεκάδας ὄρων, ἐσφαλμένως ἐν τῇ ἐλληνικῇ ἀποδομένων, ἐξ ὧν ἡ ἔννοια καθίσταται νῦν μὲν εὐρύτερα τοῦ προσήκουτος, νῦν δὲ στενωτέρα, πολλάκις δὲ καὶ ὅλως διάφορον ὑποβάλλεται νόημα, ἐξ ὧν πολλὰ ἐν τῇ πράξει ἐγείρονται ἀμφισβητήσεις καὶ δικανικαὶ ἐριδες. Μετὰ τὸν κ. Η. Λιακόπουλον ἤρχοντο ἀνακοινώσεις ἄλλων ἐταίρων, ἀλλ' ἀνεβλήθησαν εἰς τὴν προεχθῆ συνεδρίαν διὰ τὸ προκεχωρητὸς τῆς ὥρας.